

Arrest

nr. 226 458 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 september 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 december 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 december 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 januari 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] De heer: [...]"

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 20.08.2015. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied"

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest van 23 mei 2019 met nummer 221 681 verwerpt de Raad het beroep, ingesteld tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot onontvankelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van "het consequentiebeginsel".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 3 januari 2017, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...): (...) De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij. Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.'

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen. Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte.

Immers, verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat zij en haar echtgenote niet over dezelfde nationaliteit beschikken. Verzoekende partij bezit immers de Angolese nationaliteit, haar echtgenote bezit de Congolese nationaliteit. Maar er is meer. Ook de kinderen van verzoekende partij bezitten verschillende nationaliteiten. Het jongste kind van verzoekende partij, D.K.O. bezit op heden zelfs geen nationaliteit! Het is aldus voor verzoekende partij en haar gezin onmogelijk om een aanvraag tot humanitaire regularisatie in te dienen van “hun land van herkomst” zoals verwerende partij pretendeert. Het gezin wordt volledig uit elkaar getrokken gezien zij niet allen over dezelfde nationaliteit beschikken! Eén kind heeft zelfs helemaal geen nationaliteit... Verzoekende partij kreeg ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing van haar humanitaire regularisatieaanvraag. Hiertegen werd uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 2 februari 2017 reeds geargumenteed dat uitwijzing van haar, een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

II.1.5. Verzoekende partij weet momenteel immers ook nog niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd. Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten. Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugdrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugdrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdrijvingsbevel. Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96) EN “Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99) Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure is reeds afgesloten), is ze wel degelijk vergelijkbaar. Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 en artikel 8 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is? Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te

worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.1.6. Wat betreft het aantonen van belang: Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden. Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal. Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.1.7. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal. Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren. In die zin schendt de bestreden beslissing de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM. Het middel is gegrond.

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van "het consequentiebeginsel": dergelijk beginsel is de Raad niet bekend en het wordt ook niet nader toegelicht in het verzoekschrift. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten" (...)".

2.5. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van het hierboven geciteerde artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet zich in de hierin bedoelde situatie te bevinden. Dit motief blijft derhalve overtuigend.

2.6. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij bij de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten moet nagaan of er een schending dreigt van internationaal recht *"en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing"*. Verderop in zijn verzoekschrift valt verzoeker erover dat hij niet weet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen, waardoor hij dus geen grief betreffende artikel 3 van het EVRM kan concretiseren en betoogt hij, *"Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 en artikel 8 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk"*. Verzoeker voegt er aan toe dat op het moment dat de bestemming duidelijk zal zijn, hij de Raad niet kan vatten om een

schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen omdat het bevel om het grondgebied te verlaten al definitief zal zijn. Verzoeker acht deze gang van zaken strijdig met artikel 13 van het EVRM.

2.7. De bestreden beslissing is een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet). Een terugkeer is *“het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf”* (artikel 1, § 1, 5° van dezelfde wet). De vreemdeling kan enkel worden teruggeleid naar de grens van zijn keuze of kan enkel worden gemachtigd zich in te schepen voor het land van bestemming dat hij zal kiezen indien hij in het bezit is van de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te mogen begeven (artikel 28, eerste lid van dezelfde wet). In casu vermeldt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker de Angolese nationaliteit heeft. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aantoonde dat hij de nodige documenten heeft om naar een ander land van bestemming te gaan, spreekt het voor zich dat verzoeker dient terug te keren naar Angola.

2.8. Gezien het feit dat verzoekers asielpprocedure beslecht werd met arrest nr. 127 373 van 24 juli 2014, ziet de Raad niet in waarom verzoeker een motivering verwacht in de bestreden beslissing in het kader van artikel 3 van het EVRM. Het land van bestemming kan niet een onbekende factor zijn voor verzoeker (zie punt 2.7.), zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn betoog dat de bestemming van terugkeer nog onbekend is en hij derhalve geen grief in het kader van artikel 3 van het EVRM kan concretiseren. Gezien het feit dat verzoeker aspecten van zijn gezinsleven had ingeroepen in de punt 1.1. bedoelde aanvraag die verworpen werden in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, ziet de Raad niet in waarom verzoeker nog een aparte motivering verwacht in de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 van het EVRM. Alleszins blijkt uit het administratief dossier, en meer bepaald uit een nota opgesteld op 12 december 2016 door J.H., attaché, dat de verwerende partij rekening hield met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen, waaronder het hoger belang van het kind en het gezinsleven.

2.9. Verzoekers betoog is dan ook voornamelijk theoretisch van aard. Alleszins moet het risico op schending van grondrechten desgevallend opnieuw worden beoordeeld op het ogenblik van de daadwerkelijke verwijdering of van de terugleiding naar de grens (cf. Grondwettelijk Hof, arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019, B.7.3. e.v.). Dergelijke beslissing tot terugleiding naar de grens is aanvechtbaar bij de Raad (RvV VK 8 februari 2018, nr. 199 329).

2.10. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in de door hem aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker geeft voorts zelf toe dat zijn situatie niet identiek is aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen. Kern van deze zaak is immers dat kopies van attesten van het UNHCR-vluchtelingenkantoor in Delhi, ten onrechte werden verworpen zonder diepgaand onderzoek. In casu blijkt uit niets dat dergelijke topic ook verzoekers zaak kenmerkt. Dat volgens verzoekers oordeel de wet moet aangepast worden om een protection gap te dichten, is voorts geen kritiek waarvan de Raad kan kennisnemen.

2.11. Verzoekers betoog ten slotte over de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij waarop deze zou wijzen om hem een gebrek aan belang te ontszeggen bij het beroep, is niet dienstig, aangezien de verwerende partij hiervan geen gewag maakt, noch in haar beslissing noch in haar nota.

2.12. Verzoeker koestert verder de verwachting dat bestreden beslissing rekening hield met alle elementen waarover verweerder beschikte door het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan er echter niet van onwetend zijn dat op dezelfde datum als de bestreden beslissing, een beslissing tot onontvankelijkheid getroffen werd inzake zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet hierbij niet in waarom in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd omtrent de elementen die reeds beantwoord werden in de beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Minstens toont verzoeker niet aan waarom een bijkomende motivering zich in deze opdrong. Waar verzoeker wijst op het hangende schorsings- en annulatieberoep, ingediend tegen de beslissing tot onontvankelijkheid inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit beroep,

waarin onder meer een grief betreffende artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld, bij arrest van 23 mei 2019 met nummer 221 681 werd verworpen. Verzoeker kan in het kader van huidig beroep niet dienstig kritiek uiten tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Voor zover verzoeker nog een motivering in de bestreden beslissing verwachtte aangaande andere elementen, kwam het hem toe dit te specificeren, quod non. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

2.13. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen of beginselen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.14. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: “Recht op behoorlijk bestuur 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: — het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, — het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, — de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben. 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.15. Zoals reeds eerder gesteld werd op dezelfde datum als huidige bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet getroffen. Verzoeker had in het kader van zijn verblijfsaanvraag de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij in de mogelijkheid was zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. Hierbij wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet

toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). In voormelde omstandigheden kan aldus niet worden ingezien waarom verzoeker nogmaals diende te worden gehoord, minstens toont verzoeker dit niet aan. Bovendien wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die, mocht hij nog eens specifiek zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing hadden kunnen leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij qua invulling naar het voorafgaande kan verwezen worden (cf. RvS, 28 oktober 2016, nr. 236.329: “*le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union.*”

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA